

Jimena eta haize bihurria

Negua iristen denean eta aireak sudurra kilikatzen dionean eta zerua grisagoa dirudienean, Jimena izeneko bost urteko neskato batek gauza berriak ikasten ditu munduari buruz.

Goiz hartan, Jimena etxetik irten eta oso gauza garrantzitsu bat nabaritu zuen:

“Hara! Oso hotz egiten du!” esan zuen, eta bere arnasa hodei zuri txiki bihurtzen ikusi zuen.

Amak arropa beroa ekarri zion:

“Gaur negurako prestatzen ari gara: jertse bero bat, jaka lodi bat, bufanda bat, txapel bat eta eskularruak”.

Jimenak eskularruak jantzita zituen eskuak begiratu eta barre egin zuen:

“Hartz txiki baten itxura dut!”

Kanpora irten zenean, dena desberdina zen. Parkeko zuhaitzek ez zuten hainbeste hosto. Batzuk lurrean zeuden, alfonbra kurruskari bat osatuz. Jimenak leunki zapaldu zituen:

krak-krak-krak!

«Kaixo, Negua!», agurtu zuen, urtaroa laguna balitz bezala.

Bat-batean, haize hotz bat igaro zen eta bufanda tiratzen saiatu zen. Jimenak estuki heldu zion:

«Haizea, bihurri hori! Bufanda hau nirea da!»

Eskola ondoko lorategira joan zen eta natura behatu zuen. Udako loreak desagertu ziren, eta belarra tristeagoa zen. Eta txoriak... gutxiago zeuden.

Jimenak une batez pentsatu eta ozen esan zuen:

«Neguan, naturak atseden hartzen du. Ni bezala, nekatuta nagoenean eta siesta egiten dudanean».

Adar biluzi bati begira zegoela, zerbait txiki eta biribila ikusi zuen: pinaburu bat. Kontu handiz hartu zuen.

«Zuk ere baduzu berokia!», esan zuen. «Egurrezko berokia!»

Eta orduan... gauza zuri txiki eta oso bigunak zerutik erortzen hasi ziren. Jimenak ahoa ireki zuen harrituta:

«Elurra?»

Elur-bola txikiek sudurra, masailak eta eskularruak ukitu zizkioten. Eskua luzatu eta pixkanaka urtzen ikusi zituen.

“Izotzez hotzak dira... baina ederrak dira!”

Azkarrago hasi zen ibiltzen, hotzak oinak dantzan jartzen zizkiolako. Eta ibiltzen zen bitartean, neguan gertatzen dena deskribatu zuen,

gida-liburu bat balitz bezala:

“Neguan:

Hotz egiten du, eta arropa beroa behar dugu.

Zuhaitzek hostoak galtzen dituzte, eta natura gelditzen da.

Zerua lainotuta egon daiteke.

Batzuetan euria egiten du… batzuetan elurra!”

Eskolara iritsi zenean, irakasleak galdetu zion:

“Jimena, zer ikusi duzu gaur?”

Eta Jimenak, oso harro, erantzun zion:

“Ikusi dut negua munduarentzako manta bat bezalakoa dela”. Dena moteltzen da, naturak atseden hartzen du, eta berokiak, bufandak eta eskularruak janzten ditugu bero egoteko.

Irakasleak irribarre egin zuen:

“Zein azalpen polita!”

Arratsalde hartan, Jimena etxera joan eta jaka kendu zuen.

“Negua gustatzen zait”, esan zuen. “Gogorarazten didalako moteltzea ere ondo dagoela”.

Eta oheratu aurretik, leihotik begiratu zuen. Hotz egin arren, munduak elurrarekin distira egiten zuen apur bat.

“Gabon, negu”, xuxurlatu zuen Jimenak. “Bihar berriro esango dizut”.

Eta horrela, Jimenak ikasi zuen urtaro bakoitzak bere magia duela... eta negua berokiekin, natura lokartuta eta irribarre eragiten dizun hotz batekin kontatzen dela.